

Erik Gjøgods
PILGRIMSFÆRD

SOM *Ferdinand Piper* FØR HAR SET UD

Frederik Jensen 1921
(Statuette af Axel Locher)

Peter Fjelstrup 1901
(Fotografi)

(Begge paa Teatermuseet)

Albert Helsingreen som den første Ferdinand Piper. (Efter Maleri af P. S. Krøyer paa Teatermuseet) 1885.

Omkring

Erik Ejegods **PILGRIMSFÆRD**

Af Robert Neiiendam

VOR STORE KOMIKER, kgl. Skuespiller *Olaf Poulsen*, morede sig i sine Fristunder med at bearbejde fremmede Skuespil, som han gav et lokalt Tilsnit. Mest kendt blev Lystspil-Farcen „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“, hvortil han tog Idéen fra Brødrene Franz og Paul von Schönemanns „Der Raub der Sabinerinnen“, som i tysktalende Lande nu spilles paa klassiske Scener. Sin første danske Opførelse fik Stykket den 27. Februar 1885 paa Casino med Albert Helsingreen, den nylig afdøde Director, som en meget menneskelig Ferdinand Piper. Stykket gjorde stor Lykke og inspirerede den unge Casino-Skuespiller Peter Fristrup, der siden blev en kendt Dramatiker, til to yndede Parodier, „Erik Megetgodts Pilgrimsfærd“ og det navnkun-

dige „Svend, Knud og Valdemar“, som begge tænkes spillet af Direktør Ferdinand Piper og hans ufrivilligt komiske Teaterpersonale. Maleren P. S. Krøyer forøvigede Albert Helsingreen i denne hans Glansrolle, og Billedet findes nu paa Teatermuscet.

Ved „Erik Ejegod“s Genoptagelse paa Casino i 1901 udførtes Provinsdirektøren af Peter Fjelstrup, der med sit gyldne Lune fornyede Stykkets Succes og efterhaanden overførte det til andre af Byens Privatscener. Ogsaa i Scala-Revuen „Guldregn“ (1916) blev Figuren indlagt.

Efter Fjelstrups Død kom „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ 1921 frem paa Nørrebro Teater, hvor det med Frederik Jensen i Hovedrollen

naaede over Hundrede Opførelser. Ejendommeligt var det, at han tidligere havde levedejgjort Rollens Parodi, baade i „Erik Meget-godts Pilgrimsfærd“ og i „Svend, Knud og Valdemar“, inden han naaede frem til den „rigtige“ Ferdinand Piper, som blev en af hans mest populære Figurer. Hvem var bedst, han eller Fjelstrup? Det er, som man tager det. Fjelstrup spillede mest Farce, Frederik Jensen mest Tragikomedie. Hovedsagen var, at „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ da som før morede det store Publikum, og det er derfor naturligt, at Handlingen nu danner Grundlaget for en Film med alle dens skiftende Billeder, som Talescenen ikke raader over. Carl Alstrup skulde have afløst sine berømte Forgængere, men da han døde, inden Arbejdet begyndte, gled Opgaven naturligt over til vor udmærkede Karakter-skuespiller Johannes Meyer.

Robert Neiiendam.

A/S Palladium præsenterer

Erik Ejegods PILGRIMSFÆRD

Efter **Olaf Poulsens** Bearbejdelse
af F. og P. von Schönthans' „Der
Raub der Sabinerinnen“

Tilrettelagt for Film af **Paul Sarauw**

Iscenesat af **Svend Methling**

Musiken komponeret, arrangeret og
dirigeret af **Emil Reesen**

Fotograf: **Karl Andersson**

Tonemester: **Erik Rasmussen**

Scenearkitekt: **Erik Aaes**

Klipning: **Edith Schlüssel**

Kopi: **Johan Ankerstjerne**

Eneret: A/S Film-Centralen-Palladium

PERSONERNE:

Wang, Overlærer
Richard Christensen

Helene, hans Kone
Alma Olander Dam

Emma, deres Datter
Ingeborg Brams

Dr. Seldorf, deres Svigersøn
Martin Hansen

Henny, hans Kone
Asta Hansen

Stine, Pige hos Wang
Petrine Sonne

Ferdinand Piper, Teaterdirektør
Johannes Meyer

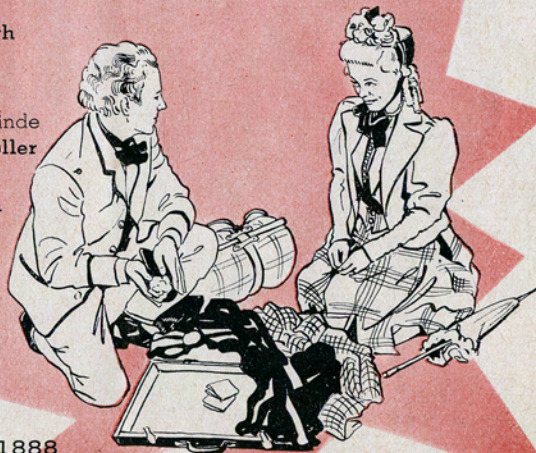
Adelaide, hans Hustru
Ellen Gottschalch

Albrechtsen, Skuespiller
Gunnar Lemvigh

Mogensen, Regissør
Olaf Ussing

Frk. Nutzhorn, Skuespillerinde
Vera Lense Møller

Carl Bruun, Skuespiller
Edvin Tiemroth

Handlingen foregaar i 1888

Erik Tegods PILGRIMSFERD

Teaterliv i Provinsen

I GAMLE DAGE

Af William Bewer

DA Olaf Poulsens „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ for et Par Menneskealdre siden havde Premiere paa det gamle „Casino“, blev det en forrygende Succes. Stykket var jo uhyre grinagtigt, men dets store Sceneheld skyldtes dog særligt den vidunderligt morsomme Farcefigur, som den — nyligt afdøde — udmærkede Skuespiller Albert Helsingreen havde skabt af Hovedrollen: den gamle forhutlede Teaterdirektør Ferdinand Piper. En Præstation baaret oppe af rigt Lune, frodig Komik og Fantasi. — Mange — maaske større — Kunstnere spillede senere Rollen og gjorde Lykke, men ingen naaede dog Helsingreen, fordi han midt i al Farcegøglet foruden at være morsom tillige var saa ægte menneskeligt rørende og aldrig, selv hvor Fristelsen laa nær, overskred Sandsynlighedens Grænser. — For Aar tilbage havde jeg den Lykke ² som den forfjamskede „Digter“-Professor Wendt — at spille sammen med ham paa Odense gamle Teater. Det var festlige Aftener!

Alle glade Københavnerne, som ved Stykkets Fremkomst i 80erne

fyldte Teatret i Amaliegade, jublede henrykte over Løjerne. De mente jo, at de her paa en „stor“ Scene fik Bekræftelse paa, at alle de Teaterfataliteter i Provinsen, som de havde hørt om, virkelig havde noget paa sig — og glemte, at det naturligvis kun var et fjerdefemte Rangs Teaterselskab, som den uheldige Direktør Piper repræsenterede. For det var det nemlig. Saa slemt som hos Piper ageredes der nu alligevel ikke paa Datidens større og kunstnerisk ledede Provinsscener. Men mange Aar før Pipers Tid kunde Forholdene „derude“ jo være slemme. Selv i store Byer var Fru Thalias Tempel ofte en Lade, et Kornmagasin, eller maaske blev det ambulante Teater opstillet i Raadhussalen eller i Hotellets lille Dansesal, hvor Scenen kunde være saa lavloftet, at de højeste Skuespilleres Ho-

veder ragede op i Sofitterne, mens Rotterne dansede Fandango mellem „Lampe“rækkens Tællepraase. — Det har ikke været rigtigt hyggeligt.

Naar Piper i Komeden paa Grund af Personalets Lidenhed lader et Sendebud lave om til et Brev, som man „tilfældigt“ finder paa en Træstub, er dette dog ikke nær saa slemt, som naar en tidligere Direktør opfindsomt omdigtede „Aprilsnarrene“s Md. Rar til Hr. Rar, fordi det kneb paa Spindesiden, medens omvendt Bondekarlen Niels i „Køge Huskors“ udførtes af hans Kone. — Stakkels J. L. Heiberg! — Sceneudstyr som Dekorationer, Kostymer og Belysning var selvfølgelig ogsaa ganske primitivt — og Rejserne fra By til By — uha! De foregik selv i Vinterens Kulde og Slud paa aabne Vogne. — De stakkels Skuespillere!

Men var det egentlig saa mærkeligt, at det stod slet til med Udoøvelsen af den dramatiske Kunst ude i Provinsen, naar man ved, at det til Tider kunde være lige saa slemt paa Fred. d. VI's eget Teater inde i Kongens København. Derom vidner f. Eks. Samtidens Referater ved Opførelsen af Baggesens „Trylleharpen“ — en Skandaleforestilling ikke ulig Ferdinand Pipers „Svend, Knud og Valdemar“ — og fra vor egen Tid kender vi jo Breidahls „Tæppehistorier“. Det er ikke lutter Solstraalefortællinger.

At „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ har fristet til Filmatisering ligger nær, ikke mindst fordi man til Hovedrollen har en saa glimrende Karakterkomiker som Johannes Meyer. Naar han ifører sig Ferdinand Pipers fattige, luvslidte Kluns, vil han sikkert — som Rollens fødte Arvtager — føre den gamle Casinotræffer til ny Sejrs gang paa Filmens hvide Lærred.

William Bewer.

Handlingen i

Erik Ejegods PILGRIMSFÆRD

VI er i en større dansk Provinsby i Aaret 1888. Overlærer Wangs Kone trænger til Rekreation, og den rare Overlærer sender hende og den yngste Datter Emma til Fanø. I sin Ensomhed fordyber han sig i sine Ungdomsminder og finder bl. a. frem en „nordisk Tragedie“, han har skrevet i sin Studentertid og givet den stolte Titel „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“. Ved Aftenlampens Skær læser han den højt for Husets gamle Faktotum Stine.

Imidlertid er Teaterdirektør Ferdinand Piper og hans Selskab paa

Vej mod Byen. Sæsonen er hidtil ikke gaaet alt for godt til Trods for, at Pipers Repertoire strækker sig fra „Kong Lear“ til „Ridderen af Randers Bro“, og da det viser sig, at Billetsalget ogsaa i vor By tegner ualmindeligt sørgeligt, beslutter Piper personligt at opsøge Byens Honoratiorenes for at bevæge dem til at indfinde sig. Da han naaer til Overlæreren, plumper Stine ud med, at denne har skrevet et Stykke, og Piper øjner sin store Chance: Hvis han kan opføre et Skuespil, der er skrevet af en af Byens kendte Mænd, skal der nok blive Tilløb!

Planen lykkes, Overlæreren kan ikke staa for Pipers smigrende Opfordringer, og Piper faar Stykket overladt til Lynindstudering. Imidlertid vender Fru Wang og Emma uventet tidligt hjem fra Fano, og Wang føler sig i en skrækkelig Situation, da han paa den ene Side er vanvittig spændt paa den forestaaende Opførelse, men paa den anden Side for Himlens Skyld ikke vil have, at det siver ud, at det er *ham*, der er Forfatteren.

Prøverne gennemføres, trods stadig opdukkende Vanskeligheder paa Grund af Selskabets meget sparsomme personelle og materielle Resourcer, Premiæraftenen oprinder — og tegner til at blive en frygtelig Fiasko! Ved anden Akts Slutning bryder en Papegøje, Piper har laant af Wangs Svigersøn, ind med sin faste Replik „Skidt med det“ paa et meget uheldigt Sted. Akten drukner i Latter, og Wang, hans Datter og Svigersøn iler fortvivlede hjem, fulgt af den lige saa nedtrykte Piper.

Men næste Dag opklares det, at Pipers trofaste Viv stolt har forvandet den truende Fiasko til Succes — ved at afslutte Forestillingen med et Par Akter af „Den skønne Helene“! Hele Byen strømmer til for at købe Billetter til „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“, Piper er lykkelig — og bliver endnu lykkeligere ved at høre, at han skal være Direktør for et nyt Teater, der er ved at blive bygget i København. Denne Meddelelse faar han af sin Trups unge Elsker Carl Bruun, der ogsaa trækker sig tilbage fra Rejselivet og forlover sig med Emma.

Alt ender saaledes saare godt — takket være „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“.

Ellen Gottschalch som Adelaide.

Programmet — Redigeret af *Ole Palsbo*
A/S L. IHRICH'S BOGTR.